

SZÍVVERÉS

(ZSOLTÁRPARAFRÁZIS 42–43.)

Amikor gyermekként ministráltam, egészen közel voltam hozzád,
néztem, ahogy a pap felemeli a kenyeret, mondván: „Ez az én testem...”;
majd felemelte a kelyhet, és azt mondta: „Ez az én vérem...”
És hittem, hogy te vagy az ostyában, hittem, te vagy a borban.
És te mindig velem maradtál: akkor is, ha náthásan szortyogtam,
ha súlyos lázban fetrengtem, vagy vakbélgyulladásból elöntött a genny,
megvigasztaltál, amikor nem akartak játszani velem, vagy gúnyolódtak,
hogy foci helyett miért gombfocizok, és miért rollerezek, ha van biciklim,
megvédtél, amikor szembecsukták velem az ajtót, és kutyákat
küldtek rám,
elhallgattad, ha magam helyett téged hibáztatlak, amiért nem szeretnek,
s eltűrted, ha egy városi kocsmában hajnalig dorbézolok bánatomban.
Te mindig, mindig velem maradtál: akkor is, amikor édesanyám beteg lett,
s én aggódva figyeltem, mikor tér vissza arcába a pirosság, szemébe
a mosoly,
és nem hagytál magamra akkor sem, amikor nagyanyám hajnalban
elaludt,
majd sorban mind aludni tértek: édesanyám, másik nagyanyám,
nagyapám.
Biztos fedezéknek idős apámat hagytad mellettem, általa éreztem, tudtam,
ha hallatsz is, ha kérdésemre nem is felelsz, rejtetten mégis itt vagy.
De egy napon magaddal vitted őt is a némaságba, bezárult a családi
kripta.
Itt hagytál magamra, s hiába akarom, hiába énekelném, „Ahogy
a szarvas...”,
hogy „Mikor mehetek már, hogy lássam...”, cserbenhagy a mondat,
nem ér utol, nem éri utol a szó, örvény hív örvényt, hullám a hullámhoz,
reped, szakadoz, roskad minden az ég alatt. A szívverésem hallani.

LÁBNYOM

(ZSOLTÁRPARAFRÁZIS 68., 77.)

Téged dicsérnek patakok, folyók, tengerek,
bálnák, cápák, halak, medúzák, elsüllyedt hajók.
Téged dicsér az ég, égen a felhők és a madarak,
űrhajók, műholdak, repülő, drónok és drótok.
Téged dicsér a föld, földben a vakond, a kukac, a kő,
a fű, a virág, a búza, mely belőle kinő, majd ledől.
Téged dicsérnek házak, kutyaajták, tornyok, paloták,
pironkodó örömtanyák, szent húségükben a templomok.
Téged dicsér öregotthonokban senyvedő sok öreg,
kórházban tőled vár segítséget, ki nehezen vesz levegőt.
Téged dicsér az út, mely elhagyott falvak felé visz,
hol megroggyant porták vak ablakain a némaság kinéz.
Téged, végül téged dicsérnek évszázados temető,
fejtől kikorhadt keresztek, s a holtak a föld alatt.
Utad mély tengeren vitt át, tátogják néma partok.
Ösvényeid nagy vizeken, susogják szélről szelíd fák.
S mi lábadnak nyomát keressük azóta szüntelen.

OLYAN MESSZE

(ZSOLTÁRPARAFRÁZIS 10.)

Szava villámsújtotta fa, tekintete sötét alagút.
Hagy vergődni, tárgyak csörömpölésébe zár, míg
bennem a csend zakatol, s élek, mint kit elfeledtek,
bár a nappalok dúvadjai lesik, meddig bírom még,
az éjjel őrszemei figyelőznek, ütemes-e a légzésem.
Maszkjait cserélgeti, akihez fordulhatnék, egyre
messzebb kerül tőlem, nem von ítélete alá senki.
Kies liget, nagy, kerek erdő, hegyek s a puszta ég.
Mától indulhatok visszafelé – ahol meleg tenyér a föld.